

## Stečajni postupak – vjerojatnost postojanja tražbine predlagatelja

### Zbirni podatci

**Broj odluke:** PŽ-4746/08

**Datum odluke:** 30.09.2008

[Poveznica do dokumenta na portalu IUS-INFO](#)

### Pravna podloga

Članak 39. Stečajnog zakona "Narodne novine", broj 44/96, 29/99, 129/00, 123/03 i 82/06.

### Sentenca

Ako je prijedlog za otvaranjem stečajnog postupka podnio vjerovnik stečajnog dužnika (dakle, ako predlagatelj stečaja nije sam stečajni dužnik), on je dužan u tom svom prijedlogu, osim postojanja kojeg od stečajnih razloga, učiniti vjerojatnim postojanje svoje tražbine.

### Tekst

Osnovu dužnikova protivljenja prvostupanjskom rješenju čini njegova tvrdnja o nedostatku predlagateljeve legitimacije za podnošenje prijedloga za otvaranje stečajnog postupka. Stoga, prije svega, u očitovanju na žalbene navode valja naglasiti da prema odredbi čl. 39. st. 2. SZ-a vjerovnik postojanje svoje tražbine dokazuje do stupnja vjerojatnosti („...vjerovnik je ovlašten podnijeti prijedlog za otvaranje stečajnoga postupka ako učini vjerojatnim postojanje svoje tražbine i kojega od stečajnih razloga...“).

S tim u vezi, treba reći da hrvatsko pozitivno pravo uopće, pa tako i stečajno, nije definiralo pojam vjerojatnosti. Tumačenje toga pojma prepušteno pravnoj teoriji i sudskoj praksi. Općenito uzevši, zadatak je suda uvjeriti se o postojanju ili nepostojanju činjenica od kojih zavisi primjena prava.

Kad je uvjerenje suda o relevantnoj činjenici takvo da isključuje svaku razumnu sumnju u njegovu pravilnost i istinitost, prihvaća se kako je određena teza potpuno dokazana, kako postoji izvjesnost o postojanju (ili nepostojanju) i sadržaju određene činjenice. U tom slučaju riječ je o sudskom uvjerenju ili tzv. "sudskoj istini". U određenim slučajevima - kao kod odlučivanja o postojanju predlagateljeve legitimacije za pokretanje stečajnog postupka - stečajnim sucima je kod izvođenja zaključaka u tom pravcu dano ovlaštenje reducirati svoja uvjerenja sa stupnja izvjesnosti na stupanj vjerojatnosti.

Dakle, vjerojatnost je slabiji stupanj uvjerenja o postojanju određene činjenice od izvjesnosti o njenom postojanju. Ona dopušta već i samo utvrđenje mogućnosti da se uvjerenje poklapa sa stvarnošću. U konkretnom slučaju to znači da stečajni sudac nije mogao ulaziti u ispitivanje osnovanosti predlagateljeve tražbine, niti uopće u procjenu međusobnih odnosa predlagatelja i dužnika.

Nesporna činjenica da je predlagatelj dužniku ispostavio račun za odvjetničke usluge u sporu u kojem ga je doista zastupao, i za ovaj sud su dovoljne za uvjerenje o vjerojatnosti predlagateljeve tražbine, a time i postojanje njegove legitimacije za pokretanje stečajnog postupka nad dužnikom.

Sam dužnik ove činjenice nije doveo u pitanje, a njegove tvrdnje o nepravilnostima u zastupanju, šteti itd., moguće je raspraviti samo u redovnoj parnici, a ne stečajnom (izvanparničnom) postupku, kako je to pravilno naveo i stečajni sudac u obrazloženju pobijanog rješenja.

*Napomena: Za razliku od tražbine za koju je dovoljno da sud u prethodnom postupku (na ročištu radi izjašnjenja o prijedlogu) utvrdi vjerojatnim njezino postojanje, sud prije otvaranja stečajnog postupka mora utvrditi izvjesnim postojanje jednog od stečajnih razloga iz članka 4. Stečajnog zakona.*